

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Komorowski

Protokolant: st. prot. sąd Joanna Kurkowiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Agnieszki Hildebrandt

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2016 roku

sprawy **A. W.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim z dnia 20 sierpnia 2015 roku, sygn. akt II K 87/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w oparciu o przepis art. 4 § 1 k.k. przyjmuje, iż podstawę wydanych w punktach 1. i 2. wyroku rozstrzygnięć stanowią przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.541),
2. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 (pięćdziesiąt) zł i wymierza mu opłatę za II. instancję w kwocie 120 zł.

SSO Jarosław Komorowski

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Grodzisku Wlkp. w sprawie o sygn. akt II K 87/15 uznał oskarżonego A. W. za winnego zarzucanego mu przestępstwa z art. 178a§1 i 4 kk za które wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, za wyjątkiem pojazdów kat. T.

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżony, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się niezasadna.

Na wstępie niniejszego wywodu podkreślenia wymaga, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku przewodu sądowego i na ich podstawie dokonał trafnych ustaleń faktycznych. W oparciu o lekturę uzasadnienia zaskarżonego wyroku realizującego dyspozycję art. 424 § 1 k.p.k. można jednoznacznie stwierdzić, że sprawstwo i wina oskarżonego co do zarzucanego mu czynu zostały udowodnione. Sąd

Odwoławczy nie dostrzegł również okoliczności, które w myśl art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. bądź art. 455 k.p.k. należałoby wziąć pod uwagę z urzędu.

Przechodząc do zarzutu sformułowanego w apelacji oskarżonego w postaci rażącej niewspółmierności, tj. surowości orzeczonej kary przypomnieć należy, że o rażącej niewspółmierności kary można mówić jedynie wówczas, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych, wymierzonych za popełnione przestępstwo, nie odzwierciedla należycie stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie zapewnia spełnienia celów kary. Ponadto, orzeczona kara lub środek karny mogą być uznane za niewspółmierne, gdy nie uwzględniają w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnionego czynu, jak i osobowości sprawcy (wyrok SN z dnia 30 czerwca 2009 r., WA 19/09, Lex nr 598172). Jak słusznie podkreśla się w orzecznictwie, nie każda nietrafność wymiaru kary uzasadnia zmianę orzeczenia. Zmianę taką uzasadnia jedynie "rażąca niewspółmierność", będąca istotną różnicą między karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a taką karą, jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego rozważenia i uwzględnienia wszystkich okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary. Różnica ocen, o której wyżej mowa, musi być zasadniczej natury, a więc taka, która czyni, że dotychczasowa kara nie może być w żadnej mierze zaakceptowana (zob. wyrok SN z dnia 30 września 2003 r., SNO 56/03, Lex nr 471890).

A. W. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a§ 1 i 4 k.k. za które grozi kara pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Za przypisane oskarżonemu przestępstwo Sąd Rejonowy wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, tj. w pobliżu dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Sąd Okręgowy uznał, iż ustawa obowiązująca w dacie orzekania w przedmiotowej sprawie była mniej korzystna dla sprawcy niż ustawa obowiązująca w dacie popełnienia zarzucanego czynu. Analiza przepisów prowadzi do wniosku, iż cały szereg przepisów obowiązujących przed 1 lipca 2015 r. korzystniej regulował sytuację oskarżonego (np. art. 42§2 kk, 49§2 kk, art. 69 § 1 i 4 kk), następnie pojawiły się regulacje prawne traktujące sprawców występków z art. 178a§4 kk zdecydowanie mniej korzystnie (np. od 18.05.2015 r. - art. 42 § 3 kk oraz od 1.07.2015 r.- art. 43a § 2 kk). Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku dał wyraz temu, iż zastosował ustawę obowiązującą przed 1 lipca 2015 r. , jednak musiało to zostać wyraźnie wskazane w orzeczeniu Sądu Odwoławczego wraz ze wskazaniem konkretnego stanu prawnego, aby w tym zakresie nie było żadnych wątpliwości.

Odnosząc się do zarzutów apelującego i oceny wymiaru orzeczonej kary, stwierdzić należy, iż Sąd I instancji uwzględnił stopień winy oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa oraz wcześniejszą karalność oskarżonego, jednakże za jeden tylko czyn (vide k. 13 akt sygn. VII K 508/14). Tymczasem jak wynika z aktualnych danych o karalności – oskarżony był już trzykrotnie karany, w tym dwukrotnie zanim popełnił przestępstwo objęte przedmiotowym postępowaniem oraz jeden raz już po popełnieniu tego czynu, lecz przed wydaniem orzeczenia (vide k. 65-66). Co istotne, wszystkie trzy skazania dotyczyły występków z art. 178a§1 kk albo art. 178a§4 kk. Świadczy to o całkowitej bezkarności oskarżonego.

Weryfikując trafność ocen dokonanych przez Sąd I instancji Sąd Odwoławczy miał na uwadze, że A. W. okazał brak poszanowania dla obowiązującego porządku prawnego i wiążących go rozstrzygnięć sądowych, prowadząc samochód wbrew orzeczonemu wobec niego zakazowi i to pomimo braku wiarygodnych przesłanek usprawiedliwiających w jakimkolwiek stopniu jego zachowanie. Uwadze Sądu Okręgowego nie uszła okoliczność, że wiek oskarżonego oraz dotychczasowe doświadczenie życiowe, w tym udział w kolejnych postępowaniach karnych, które zakończyły się wydaniem wobec niego wyroków skazujących powoduje, że naganność i konsekwencje czynu, którego się dopuścił, były objęte jego pełną świadomością, a wymagania wobec jego osoby są wyższe, niż np. wobec osoby dopiero wkraczającej w dorosłe życie i dopuszczającej się czynu zabronionego po raz pierwszy.

Na uwzględnienie nie zasługują uwagi skarżącego kwestionujące trafność prognozy społeczno-kryminologicznej sformułowanej wobec oskarżonego przez Sąd Rejonowy. Dobrodziejstwo polegające na warunkowym zawieszeniu kary pozbawienia wolności jest bowiem swoistym środkiem polityki karnej stosowanym wobec sprawców nadających się do oddziaływań resocjalizacyjnych w warunkach wolnościowych.

Mając na uwadze fakt uprzedniej karalności oskarżonego oraz okoliczność, że oskarżony, wobec którego orzeczono wcześniej kary łagodniejszego rodzaju, ponownie złamał prawo, należało uznać, że brak jest racjonalnych przesłanek do skonstruowania wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej i do wymierzenia mu kary łagodniejszej rodzajowo, lub warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Wprawdzie sam fakt uprzedniej karalności nie wyklucza w każdym przypadku skonstruowania wobec sprawcy pozytywnej prognozy kryminologicznej (tak m.in.: wyrok SN z dnia 17 listopada 2011 r., III KK 198/11, Lex nr 1109319, wyrok SA w Katowicach z dnia 26 marca 2009 r., II AKa 42/09, Lex nr 504090), jednakże analiza karty karnej oskarżonego pozwala stwierdzić, że jest on sprawcą niepoprawnym, notorycznie wracającym na drogę przestępstwa, wobec którego dotychczas stosowane kary i środki karne nie odniosły żadnego rezultatu. Skoro dotychczas podejmowane w warunkach wolnościowych działania resocjalizacyjne nie odniosły żadnego skutku uznać należy, że oskarżony wymaga trwałych oddziaływań, które mogą zostać podjęte wyłącznie w warunkach izolacji więziennej. Tym samym wymienione powyżej okoliczności wskazują ponad wszelką wątpliwość, że nie tylko oskarżony ma lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego, ale również że brak jest jakichkolwiek podstaw do formułowania twierdzeń, że orzeczenie wobec niego kolejnej kary o charakterze wolnościowym to zmieni. Wręcz przeciwnie, zakwestionowanie orzeczonej przez Sąd I instancji kary utwierdziłoby oskarżonego wyłącznie w przekonaniu, że jest on faktycznie bezkarny.

Reasumując powyższe rozważania stwierdzić należy, że w ocenie Sądu Okręgowego tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności 6 miesięcy pozbawienia wolności stanowić może trafną reakcją karną na przestępstwo, które zostało przez oskarżonego popełnione. Podkreślenia wymaga, że w ocenie Sądu Odwoławczego tak ukształtowany wymiar kary nie wpłynie negatywnie na realizację względów ogólnoprewencyjnych oraz zapobiegnie wykształceniu w społeczeństwie błędnego przekonania o nadmiernej pobłażliwości organów sprawiedliwości wobec sprawców tego rodzaju przestępstw. Jednocześnie będzie ona stanowiła dla oskarżonego realną przestrożę przed lekceważeniem porządku prawnego, albowiem musi on w końcu zrozumieć, że popełnianie kolejnych przestępstw nie popłaca i każdorazowo będzie się wiązać ze zdecydowaną reakcją organów wymiaru sprawiedliwości.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy przyjmując, iż podstawą rozstrzygnięć są przepisy w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia przestępstwa zmienił zaskarżony wyrok dając temu wyraz w treści orzeczenia. W pozostałym zakresie należało zaskarżony wyrok utrzymać w mocy.

O kosztach procesu orzeczono w kolejnym punkcie wyroku, obciążając nimi oskarżonego. Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 635 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego i na podstawie art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2, art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity - Dz.U.83.49.223 ze zm.) wymierzył oskarżonemu opłatę za instancję odwoławczą w kwocie 120 zł.

SSO Jarosław Komorowski